

Un matrimoni aprofitat

*Falla del carrer
de la Mar e 1911.*

RELASIÓ Y ESPLICASIÓ DE TOT LO QUE
CONTÉ ESTA FALLA, Y DE TORNETA UNA
CANSÓ QUE VOLEM QUE TINGA GRASIA.

ARGUMENT DE LA FALLA

Vingau, Muses, y piqueume
ahon pügau picarme bé,
huí qu' en versos vull descriure
d' esta falla l' argument.
No es presís que m' aiseu faba,
qu' el asunt es fasilet,
y sols fentme cosquerelles
inspirarme lograreu.
P' acurtar este colouqui,
y pensant no pedre el temps,
escomense á ficar ripios.
¡Tota pedra fa parell!

—
Pos señor... Doña Pascuala
Menchapá y Tornapermés
—que cuaranta añs y sent kilos—
cumplí en el mes de Febrer—
es casá en Don Policarpo
Chepafoya y Pascurtet
qu' en la esquena porta un bulto
qu' en el llit no se coneix.
Fan els dos bon matrimoni
y se ho pasen molt rebé
gobernant una copieta
de chuar als numerets
y donant dinés al rélit
del noranta nou per sent.

No hiá en casa més familia
qu' un goset arbelloner
—*Romanones*,— una gata
y una huala de poc temps
qu' en l' estiu, per més qu' es chóve,
sol donar els set colpets.
Gastos pocs, diversions póques.
Ningún visi s' els coneix;

ni la dóna chua al burro
ni el marit s'en va al café,
y clar es qu' en una calsa
amagant van el dinés.

Sols d' un gust, que yo 'ls alabe,
no se priven ella y ell.
La cuestió de la menchusa
cuiden sempre en interés,
y no mencha, com els menchen,
ni en el seu Palasio, el Rey.

A ell li tren les famoses
botifarres d' Ontenient
molt millor qu' els *fricandosos*,
els *lua-grasos* y els *purés*.

Ella té, desde chiqueta,
la pasió del serdo fresc
y s' estima més el magre
qu' els *rosbifos* y els *bistecs*.
Procurant que no se pegue
la bolchaca en el budell,
se dediquen al matute
y, cuant ixen de paseig,
amagantho del fiolato
pasen tot lo qu' els convé.
¡Cuántes voltes, de brasero,
Policarpo y sa muller,
han pasat per la garita
no donant á entendre res
del embutit que portaben
ella al sí, en la chepa ell!...

Rega'isia era eixa vida.
La chuplaben molt contents
¡pero un día, trist y horrible
la *combina* s' els desfeu!

Cuant tornaben d' una volta,

alijats y satisfets,
un bisarro consumero
molt cumplit, els detingué
amollantlos la pregunta
que de sobra ya sabem:
—¿Per ahí, va res de pago?
Queda tieso Pascurtet,
y al moment, Doña Pascuala,
sentí sec el gargamell.

Botichós y tremolantse
digué el home:—No hiá res.
Pero á temps qu' ell contestaba,
de... sert punt de sa muller
uns gruñits molt sospechosos
armaren el cañaret.

—¿Qué li gruñ á la siñora?
Digué al punt el dependent.
Y ella, tota avergoñida,
contesta:—No me gruñ res.
Es, quisá, que del dechuni
me protesten el budells.

Mes, de sobra fon la escusa,
qu' el gruñit aná creixent;
la matrona alsá tes faldes
y tragué el morro un serdet
qu' entre cames de Pascuala
no 's trobaba masa bé.

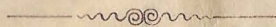
¡Pa pintar aquella esena
qui tinguera un bon pinsell!...
Policarpo, fet de suro,
no va vore més remey
que picar pronte soleta
y allargaba el pas curtet,
cuant, de prop de la garita,

l' aguaitá un gos famolenc
qu' al chillarli el consumero
—¡Canalejas! ¡Hale á ell!...
li tirá mós á la chepa,
y agarrantse de calent,
del repost de botifarres
l' últim rastre li tragué.
Mentres tant el de l' ahulla,
en la chepa, de través,
li va fer, pegant furgaes,
més forats qu' en un garbell.

Se queixaba Policarpo,
sumicaba sa muller,
blasfemaba el deis «Consumos»
y lladraba el gos de ferm,
mentres ría la matrona
y gruñia el baconet...

—
Este cuadro qu' un artiste
presensió fa poc de temps,
y tal volta una medalla
pretengué guañar en ell,
ha servit pera que ferem
d' esta falla l' argument.

En lo dit estem al caure
del colouqui, caballers.
Hara, els pares de familia
tinguen este cas present,
y del Portal als ahulles
miren y respeten més.
Perque sempre se castiga
al marit, qu' irreverent,
fa que guarden el matute
¡les faldes de sa muller!!

CANSÓ DE LA FALLA

Música del Mestre PANCHABLAVA

Allegretto

CANT.

1ª Ca.ba.

PIANO.

f *p*

llers yo soc Pe - pi - co y en el di - a del meu sant m'hagas.
 tenc a u - na Pe - pe - ta y por - tan - me molt de - sent m'hagas.

tat un du - ro y pi - co con - vi - dant y con - vi - dant Y com
 tat u - na pe - se - ta en bu - ñols y en ai - guar - dent Pe ro he

veig que sien des - cui - de no me deix - en ni un si - só paels que
 vist que lin - do - na - ba la chi - qui - lla á son eo - si y cuant

vo - lenq'els con - vi - de hein ven - tat es - ta can - só
 e - lla me cri - da - ba yo de llunt li di - a ai - xi

Ca - lla ca - lla ca - lla tu m'has pres per ni - not de la fa - lla

y si te fas cás es co - sa se - gu - ra que me cre - ma - rás

Tots.
mf Ca - lla ca - lla ca - lla tu m'has pres per ni - not de la fa - lla

y si te fas cás es co - sa se - gu - ra que me cre - ma - rás. ^{1a} _p Yo pre - rás. ^{2a}

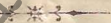
CUARTETA

Cuatro coses en la vida
fan aborrrir este mon:
Els consums, el pagar casa,
la sógra y ¡l' acordeón!

COPLA

Si vols trovar bona novia
d' esta falla no t' en vaches
qu' en el carrer de la mar
hiá la mar de chiques guapes.

Quantilla - endevinalla

¿Quí es el home, lleig de cara,
qu' al pasar el pont, te para
y á espentes y parlant mal,
tot lo que dús ho declara?

¿Será Ahulla de Portal?

O V I L L E J O

Donam; Pepe, si es que vols,

Buñols

Pa probar que tens un duro

Puro

Y pa deixarme content

Aiguardent

Si algún Pepe, está present

qu' es rumbós y que convida

ya pot portar enseguida;

Buñols, puro y aiguardent.

DÉSIMA - ACROSTIC

B uñolera qu' estos días

E ntre mans portes la masa:

E ' alegría d' esta casa

E a porten tes llepolies.

E n mosatros estaries

S empre alegre; y si tú vols

A chuntar uns caragols

R es te costa vindre un rato,

T ambé así, cuant "tenim pato.,

S olem fer alguns buñols.

CANSÓ DE LA FALLA

Lletres que li van bé á eixa tocateta

Caballers: Yo soc Pepico
y en el día del meu sant
m' ha gastat un duro y pico
convidant y convidant.

Y com veig que si 'm descuide
no me deixen ni un sisó,
pa 'ls que volen qu' els convide
he inventat esta cansó:

Yo pretenc á una Pepeta,
y portantme molt desent,
m' he gastat una peseta
en buñols y en aiguarent.

Pero he vist li 'n donaba
la chiquilla á son cosí,
y cuant ella me cridaba
yo, de llunt, li día així:

Sent Chusep enguañ dú trasa
de trobarme preparat,
perque viu, baix de ma casa,
un pintor afisionat.

Y com ell está, á diari,
treballant de sol á sol,
ya tenim lo nesesari:
¡Cada cuadro es un *buñoll*!

Una chica qu' en la cara
dú pintá la profesió,
huí m' ha dit que li comprara
una falda-pantaló.

Y per mes que yo, de pronte,
no he sabut qué contestar,
cuant, per fí, m' he donat conte,
no paraba de cantar:

Estribillo de totes les cansóns

*¡Calla, calla, calla,
¡Tú m' has pres per ninot de la falla!
Y si te fas cas,
es cosa segura que me eremarás!*

